

РЕШЕНИЕ

№ 789

гр. София, 10.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, NO XIV ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Андрей Ангелов

Членове: Биляна М. Вранчева
Цветомила Данова

при участието на секретаря Даниела Д. Генчева

в присъствието на прокурора Д. Фр. П.

като разглежда докладваното от Цветомила Данова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20231100604877 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

С присъда № 165 от 03.04.2023 год., постановена по НОХД № 4247/2022 год., НО, 95-ти състав, първоинстанционният съд е признал за виновен подсъдимият К. К. С. за това, че на 06.06.2021 г., около 02:30 ч., в гр. София, на ул. „*****“, чрез нанасяне на удари с юмрук в областта на лицето на С. Г. Г., му причинил средна телесна повреда, а именно закрыта черепно-мозъчна травма, изразяваща се в мозъчна контузия челно-теменно в ляво, травматичен субарахноидален кръвоизлив в дясно теменно, което увреждане е реализирало медико-биологичния квалифициращ признак разстройство на здравето, временно опасно за живота - **престъпление по чл. 129, ал. 2 вр. ал. 1 НК**, като при условията на чл.54 НК му е наложено наказание „лишаване от свобода“ в размер на една година и шест месеца, изпълнението на което е отложено на основание чл.66 ал.1 НК за срок от три години.

Със същата присъда е ангажирана и гражданската отговорност на подсъдимия К. С., като е осъден да заплати на частния обвинител и гражданския ищец С. Г. сумата от 8,000 лв. /осем хиляди лева/, представляваща обезщетение за претърпените от деянието неимуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на увреждането, като гражданският иск е отхвърлен за разликата до пълния му предявен размер от 10 000 лв. /десет хиляди лева/.

В тежест на подсъдимия са възложени направените по делото разноси и следващата се държавна такса върху уважената част от гражданския иск.

Срещу присъдата, в срока по чл. 319, ал.1 НПК е постъпила въззивна жалба от защитника на подсъдимия К. С. – адв. Р. П., като атакуваният първоинстанционен съдебен

акт се оспорва като неправилен. По делото е постъпило и допълнение към въззивната жалба от адв. Г. – упълномощен защитник на подсъдимият С.. Защитата поддържа тезата, че пострадалият Г. първи е нанесъл удар на подсъдимият К., поради което счита, че спрямо последния са налице условията за прилагане на института на неизбежната отбрана. Поради изложените съображения, защитника на подсъдимия моли първоинстанционният съдебен акт да бъде отменен, а подсъдимият С. да бъде признат за невиновен по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл. 129 ал. 2 вр. с ал. 1 НК. Алтернативно моли въззивната инстанция да приложи закон за по-леко наказуемо престъпление или да измени присъдата, като наложи наказание при условията на чл. 55 НК, както и да намали размера на присъденото обезщетение.

Срещу цитираната присъда е подадена и въззивна жалба, както и допълнения към нея от повереника на частния обвинител и граждански ищец С. Г. – адв. Б.. Възраженията на повереника касаят размера на наложеното наказание, като счита същото за явно несправедливо. Излагат се съображения и по отношение на присъденото обезщетение за неимуществени вреди. С тези аргументи адв. Б. моли първоинстанционният съдебен акт да бъде изменен в частта относно размера на наказанието, като бъде постановено неговото ефективно изтърпяването, като по отношение на гражданския иск се отправя искане да бъде присъден пълният размер на претендираното обезщетение.

С подадените жалби и допълнения към тях не се правят искания за събиране на доказателства от въззивния съд.

В срока по чл. 322 НПК не са постъпили писмени възражения срещу подадените жалби до даване ход на делото пред настоящата въззивна инстанция.

В закрито заседание, проведено на 18.09.2023 г. въззивният съд, по реда на чл. 327 НПК, е преценил, че за правилното изясняване на обстоятелствата по делото не се налага провеждането на съдебно следствие във въззивната инстанция.

В открито съдебно заседание пред въззивната инстанция, адв. Г. представя писмени доказателства, а именно 2 броя характеристики на подсъдимия и препоръка за същия, като след проведено съвещание настоящият въззивен състав намери, че същите следва да бъдат допуснати в качеството на писмени доказателства по делото. В същото съдебно заседание, адв. Г. прави и доказателствено искане за допълнителен разпит на свидетелите Г. и Га, което е оставено без уважение. В своята пледоария, защитника на подсъдимият заявява, че поддържа въззивната жалба и допълнение към нея. Моли обжалваната присъда да бъде отменена и вместо нея въззивният съд да постанови нова, с която да признае К. К. С. за невиновен, както и да остави без уважение предявеният граждански иск, алтернативно да намали размера на наказанието и размера на обезщетението.

Повереникът на частния обвинител и граждански ищец адв. Б., изцяло подкрепя постановената от първоинстанционния съд присъда като правилна и законосъобразна в частта, в която подсъдимият е признат за виновен. Счита, че наложеното наказание се явява несправедливо поради съображения, подробно изложени към въззивната жалба и допълнение към нея. Моли да бъде уважен гражданският иск, както и да бъдат присъдени направените разноски пред настоящата съдебна инстанция.

Частният обвинител и граждански ищец Г. поддържа казаното от адвоката си.

В съдебното заседание представителят на държавното обвинение счита, че първоинстанционният акт е правилен и законосъобразен. НаМ., че в хода на съдебното следствие са събрани всички възможни допустими и необходими доказателства, чиито анализ води до извода, че подсъдимият е автор на деянието, за което е обвинен. Счита, че наложеното наказание е справедливо, а размерът предявеният граждански иск за справедливо определен.

В правото на лична защита и предоставената му последна дума, подсъдимият С. твърди, че бил нападен от частният обвинител и граждански ищец Г., като единственото възможно,

което могъл да направи като ответна реакция, е било да удари един шамар на Г., за да се защити. Моли първоинстанционната присъда да бъде отменена.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО, XIV-ти въззивен състав, след като обсъди доводите във въззивните жалби и допълнения към тях, както и тези изложени от страните в съдебно заседание, и след като в съответствие с чл. 314 НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда, намери за установено следното:

Настоящият въззивен съдебен състав счита, че първоинстанционният съд е анализирал логично и подробно събрания по делото доказателствен материал, като фактите по делото са установени правилно и в тази част няма основание присъдата да бъде отменяна или изменяна. След самостоятелния анализ на доказателствената съвкупност по делото въззивният съд приема за установена фактическа обстановка, сходна с тази, приета от първоинстанционния съд, а именно:

Подсъдимият К. К. С., ЕГН ***** е роден на ***** г. в гр. София. Същият е българин, с българско гражданство, женен, работи като таксиметров шофьор, със средно образование, неосъждан, с адрес гр. София, ж.к. *****.

Вечерта на 05.06.2021 г. свидетелите С. Г. и А. Г.а, заедно с дъщеря им и нейния приятел, се разхождали в парк „Борисова градина“ в гр. София. В хода на вечерта консуМ.ли неустановено количество алкохол. Около 02:00 ч. на 06.06.2021 г., прибирайки се, четиримата наели таксиметров автомобил на фирма „Он Сити Транс“, управляван от подсъдимия К. С., и от площад „Орлов мост“ се отправили по посока дома на свид. Г.и. Дъщеря им и приятелят ѝ пожелали да бъдат оставени пред заведение „Карусел“, а свид. Г. и свид. Г.а, които се наМ.ли на задната седалка на автомобила /Г.а зад шофьорското място, а Г. - вдясно от нея/, продължили по заявления от свид. Г.а маршрут към дома си. Около 02:30 ч., по време на пътуването, движейки се по ул. „Одрин“, таксиметровият автомобил рязко подскочил нагоре, в следствие на което главите на свид. Г.и се ударили в тавана му. По този повод свид. Г. направил на подс. С. забележка относно начина на шофиране и му казал да спре, за да слязат. Подсъдимият спрял пред № 132 на ул. „Одрин“, в близост до кръстовището с ул. „Цар С.“ и до находящата се там детска градина, при което свид. Г. излязъл от задната дясна врата на автомобила и го заобиколил от задната страна, за да посрещне свид. Г.а, тъй като тя останала в колата, за да заплати сметката. След като сметката била заплатена от Г.а и тя също напуснала автомобила, подсъдимият слязъл от предната шофьорска врата и след размяна на неустановени по делото реплики между него и Г., същият се приближил до Г. и му нанесъл няколко удара с юмрук в областта на лицето, вследствие на които последният паднал на земята. Г. притворил очи и започнал да хърка, въпреки което подс. С. продължил да му нанася удари с крака в областта на торса. Свид. Г.а опитала да го спре, викайки да престане. Агресивните действия продължили няколко минути, като след преустановяване на побоя Г.а се обадила от мобилния си телефон на спешен телефон 112 и съобщила за случилото се. След позвъняването подсъдимият се отдалечил с автомобила си на разстояние около 100 метра и спрял, изчаквайки пристигането на полицейски екип. По подадения сигнал почти незабавно, след 1-2 минути, на място пристигнал полицейски екип на 03 РУ-СДВР в състав свидетелите Р.Т. и А.Ц.. На кръстовището на ул. „Одрин“ и ул. „Цар С.“, където се случил инцидентът, заварили свидетелите Г.и, като Г.а била помогнала на съпруга си да се изправи и го придържала. Констатирали кръв по лицето на свид. Г., както и че лъхал на алкохол и говорел завалено, при което извикали екип на „Бърза помощ“, който да му окаже медицинска помощ. Свидетелите Г.и им обяснили, че се прибирали с такси към дома си, като след направена забележка на шофьора относно начина, по който управлявал автомобила, му казали да спре,

след което всички слезли и таксиметровият шофьор нанесъл побой на Г.. В същото време подс. С. се върнал на мястото с таксиметровия автомобил и споделил на полицейските служители, че поради забележка относно начина му на шофиране казал на Г.и да слезат от автомобила, след което Г. го ударил, и за да се защити, той му отвърнал. Свидетелката Г.а потвърдила, че С. е таксиметровият шофьор, който ги возил и нанесъл побоя над Г., като последният, виждайки подсъдимия, му отправил гневни реплики. След пристигането на място на линейка, свид. Г. бил транспортиран с нея до УМБАЛ „Св. Анна“ АД гр. София за оказване на медицинска помощ, където бил приет по-късно същата нощ. В линейката бил придружен от свид. Г.а. В спешното отделение на болничното заведение му била оказана спешна медицинска помощ и му било извършено рентгеново изследване - компютърна томография на главен мозък. Подс. С. бил задържан от свидетелите Ц. и Т. и отведен в ОЗ РУ-СДВР, където били оформени документите по задържането му, в това число била издадена заповед за задържане рег. № 227-33-1424/06.06.2021 г.

След изписването му от УМБАЛ „Св. Анна“ АД, на 10.06.2021 г. свид. Г. посетил кабинет по съдебна медицина при УМБАЛ „Царица Йоанна - ИСУЛ“ АД гр. София, където бил освидетелстван и му било издадено съдебномедицинско удостоверение № 17/2021 г. относно констатираните травматични увреждания.

Според заключението на допуснатата в хода досъдебното производство и приобщената по предвидения за това процесуален ред в производството пред първоинстанционният съд СМЕ с вещото лице д-р П. К. на пострадалия С. Г. са били причинени следните травматични увреждания: закрыта черепно-мозъчна травма, изразяваща се в мозъчна контузия челно - теменно вляво; травматичен субарахноидален кръвоизлив дясно теменно; лицево-челюстна травма: кръвонасядане на лявата скулна област и прилежащата ѝ част от лява подочна област; оток и кръвонасядане на дясната половина на устните с повърхностни разкъсвания по лигавицата вдясно; шийно-гърдна травма: кръвонасядане по предната повърхност на шията вдясно, в основата ѝ над мястото на ключично-гърдната става; кръвонасядане по предно външната повърхност на гърдния кош в основата му; травма на опорно-двигателния апарат: охлузване по предната повърхност на лявата предмишница в долната ѝ трета; кръвонасядане по предно-вътрешната повърхност на дясната подбедрица в горната трета под коляното; кръвонасядане по задната повърхност на дясната подбедрица в средната ѝ трета. Според вещото лице закрытата черепно-мозъчна травма е реализирала медико-биологичния признак „разстройство на здравето, временно опасно за живота“, травматичните увреждания по лицето са причинили на пострадалия „временно разстройство на здравето, неопасно за живота“, а останалите травматични увреждания са причинили „болка“. Заключението е в насока, че установените и получените травматични увреждания са в резултат от действието на твърд/и тъп/и предмет/и по механизма на удари с или върху такива, както и от тяхното тангенциално действие, и по морфология и тежест отговарят да са получени по начин и време, както е отразено в предоставената документация. По отношение част от тях вещото лице е отбелязало, че са и с теренна характеристика, а именно падане върху терена и последващо приплъзване на тялото по него.

По отношение на изготвената и приобщената по предвидения за това процесуален ред СПЕ с вещо лице д-р М.К. на пострадалото лице С. Г., при последния е налице състояние след закрыта черепно-мозъчна травма с мозъчна контузия вляво фронтопариетално и травматичен субарахноиден кръвоизлив вдясно париетално, като по време на изследването не се установяват клинични данни за психично заболяване от ранг на психоза, което да бъде приравнено към „продължително или краткотрайно разстройство на съзнанието“, и няма информация за прекарани психотични епизоди в миналото. Въз основа съобщеното от освидетелствания, вещото лице е приело, че алкохолната употреба е в битово допустимите граници, като по време на инкриминирания инцидент най-вероятно е бил в състояние на обикновено алкохолно опиване - лека към средна или средна степен, което не е нарушило психичните му годности правилно да възприема обстоятелствата от значение за делото, тъй

като при тези форми на алкохолно опиване няма качествена промяна на съзнанието. Предвид това вещото лице е приело, че независимо от алкохолното опиване на процесната дата, С. Г. е притежавал психични годности да възприема и възпроизвежда обстоятелствата от значение за делото, с изключение на периода, покрит с амнезия, и психичното му състояние позволява да участва във фазите на наказателното производство и да дава достоверни свидетелски показания за събитията на инкриминираната дата, за които има спомен.

Съгласно заключението на техническата експертиза, същата възпроизвежда на хартиен носител съдържанието на записи до Дирекция „Национална система 112“, така, както е чуто и възприето от вещото лице. Аудиозаписите от оптичния носител са били изслушани в съдебно заседание пред първоинстанционният съд, видно от протокол № 2414/13.02.2023 год., като същите са били приети и приобщени на осн. чл. 282, ал. 3 НПК без да бъде проведен разпит на вещото лице.

Въззивният съд на М., че фактическата обстановка по делото е изяснена правилно от районния съд. Установени са по безспорен начин всички обстоятелства, релевантни за правилното му решаване и визирани в чл.102, т.1-3 от НПК – фактът на извършване на престъплението, авторството на подсъдимия в него, последиците от деянието, субективната страна на престъплението, личността на подсъдимия, конкретното своеобразие на обстоятелствата, при които е извършено престъплението, поради което и настоящият състав не на М. основания да упражни правомощията си, визирани в чл. 316 от НПК свързани с установяване на нови обстоятелства.

Фактическите констатации на първоинстанционния съд са направени след правилен анализ на събраните по делото доказателства – обясненията на подсъдимия К. С. /частично/ и показанията на свидетелите С. Г. /частично/ и А. Г.а, Р.Т. и А.Ц., в това число дадените при разпитите им в хода на досъдебното производство и приобщени към доказателствения материал по делото чрез прочитане на съответното процесуално основание в производството пред първоинстанционния съд; показанията на Г. С.а и Д. П. /частично/; както и справка за съдимост за подсъдимия; епикризи и медицинска документация, предоставена от УМБАЛ „Св. Анна“ АД гр. София; СМУ № 17/2021 г.; заповед за задържане рег. № 227-33- 1424/06.06.2021 г.; протокол за личен обиск; приобщени по делото оптичен носител - компактдиск, съдържащ 2 броя аудиофайлове, и заключенията на съдебномедицинската, съдебнопсихиатричната и техническата експертизи.

Въззивната съдебна инстанция се съгласява с изводите на районния съд, че доказателствата по делото изцяло подкрепят изложените фактически изводи, в каквато насока СРС е направил съответен доказателствен анализ.

Районният съдия е съпоставил показанията на всеки един от разпитаните по делото свидетели с оглед на тяхната достоверност, базирайки се на тяхната вътрешна убедителност, изводима от логичността, последователността и съответствието им с останалия по делото доказателствен материал. Поради това, неоснователно се явява възражението на защитата за едностранчивост във възприемането на едни показания и голословно отхвърляне на други. Напротив, видно от мотивната част на изложението на СРС, същият е дал ясен и недвусмислен отговор на въпросите относно относимостта и логичността в показанията на всеки един от разпитаните свидетели като е обособил няколко групи свидетелски показания.

Правилено контролираният съд е приел за частично достоверни показанията на пострадалия С. Г.. Частният обвинител е категоричен, че телесното увреждане му е причинено от подсъдимия С. чрез удар с метална пръчка или бокс в главата, като след първият удар, същият е паднал на земята и са последвали и други такива в областта на главата и тялото му, нанасяни от подсъдимия с ръце и крака. Впечатление прави, че досежно този спорен по делото въпрос, касаещ механизма на причиняване на процесната телесна повреда, твърденията му, че ударите в лицевата му част били нанесени с твърд

метален предмет остават изолирани и не са били подкрепени от никое от доказателствата по делото, още повече че предмет с подобни характеристики не е бил открит у подсъдимия при извършения му в сградата на 03 РУ-СДВР личен обиск, а и от показанията на свидетелката Г.а липсват такива твърдения. За да се довери обаче на показанията на пострадалия Г. по повод на инкриминираното деяние и по - конкретно на изнесения от него механизъм на получаване на телесната повреда /действията на подсъдимия спрямо св. Г./, въззивният съд съобрази, че те на М.т пълно потвърждение в приобщената по делото медицинска документация за състоянието на пострадалия, констатирано непосредствено след настъпване на процесния инцидент, от данните съдържащи се в приобщената по делото медицинска документация – Епикриза № 431 от 06.06.2021 год. от УМБАЛ „Св. Анна“ АД, гр. София, СМУ № 17/2021 год., както и от приетото по делото заключение на СМЕ. Данните в показанията на пострадалия Г. в тази насока не остават изолирани, а напротив, същите са съответни на експертното заключение, констатиращо наличие на закрыта черепно-мозъчна травма с мозъчна контузия вляво фронтопаритално и травматичен субарахноиден кръвоизлив вдясно паритално, като по експертен път се установява, че полученото увреждане е в резултата на действието на твърд/и тъп/и предмет/и и по механизма на удари с или върху такива, както и от тяхното тангенциално действие, който механизъм отговаря на данните в показанията на свидетелката Г.а и частично в показанията на пострадалия Г., касателно начина, по който е получена травматата, а именно чрез нанасяне на множество удари с ръце и крака в областта на главата и тялото.

При така установената конкретика, изложените от пострадалият данни даващи сведения за инкриминираните действия, авторството на подсъдимия в извършването им и конкретните обстоятелства, при които са осъществени, както и при констатираните по-горе противоречия, правилно и законосъобразно първоинстанционният съд е извършил необходимия анализ на коментираните показания чрез съпоставянето им със съдържанието на съдебно-медицинските експертизи и издадените медицински документи, които потвърждават по категоричен и експертен начин, получените травматични увреждания на пострадалия Г., техния медико-биологичен признак и механизма на нанасянето им. Контролираният съд с внимание е коментирал и показанията на свидетелката Г.а, понастоящем съпруга на пострадалия и е достигнал до извод, че същите следва да бъдат кредитирани по отношение на факти и обстоятелства свързани с инкриминирания инцидент, които факти се подкрепят и от заключенията на вещите лица.

По отношение на показанията на свидетелите Т. и Ц., въпреки приобщаването им от страна на първоинстанционния съд към доказателствената съвкупност на основание чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1, т. т. 2 НПК, при липса на изразено от страна на частния обвинител и граждански ищец и повереника му съгласие за прочитането им, настоящият въззивен състав счита, че изнесените от тези свидетели твърдения кореспондират и с останалата част от приобщените доказателствени източници. Правилно и обосновано, контролираният съд е отчел трудовата ангажираност като полицейски служители на свидетелите като основание за липса на ясни спомени по отношение на инкриминираното деяние, вследствие на което е дал вяра на приобщените по надлежния ред свидетелски показания. Същите са логични, безпротиворечиви и кореспондират по между си, поради което и настоящата инстанция ги кредитира в цялост.

С оглед горното и като отчете двойствената природа на обясненията на подсъдимия - доказателствено средство от една страна, но едновременно с това и средство за защита, и като взе предвид, че противоречат на показанията на останалите на М.ли се на местопроизшествието свидетели, съдът прецени, че по отношение на спорните обстоятелства обясненията на подсъдимия не следва да бъдат възприети, тъй като представляват защитна версия.

Извод в обратна насока не обуславят и показанията на свидетелите Г. С.а, съпруга на

подсъдимия, и свид. Д. П., негов приятел и съсед, които съобщават за споделен им от подсъдимия инцидент, по време и характеристики сходен с процесния, след който по лицето на С., в областта на скулата, твърдят да е имало синина, за която споделил, че била в следствие на нанесен му удар. По отношение депозираните от тези двама свидетели показания следва да се отбележи, че изложеното от тях има произведен и вторичен характер, доколкото преразказват съобщеното им от подсъдимия относно причината за травматичното увреждане в лицевата му област. Същевременно изнесените твърдения не са подкрепени от други доказателствени източници, в това число травматично увреждане със съответни характеристики не е било възприето и описано в документите по задържането на подсъдимия за срок до 24 часа в сградата на ОЗ РУ-СДВР, предвид което съдът правилно не е приел съответното обстоятелство за доказано.

Настоящият въззивен състав напълно кредитира заключенията на назначените и приети в хода на наказателното производство съдебно-медицинската експертиза, съдебно-психиатричната експертиза и техническа експертиза. От заключението на съдебно-медицинската експертиза се установяват получените от пострадалия травматични увреждания, като вещото лице е депозирало обективно, изчерпателно и компетентно изготвено заключение, което втората инстанция кредитира изцяло. Настоящият съдебен състав се довери и на експертното становище на назначената съдебно-психиатричната експертиза на свидетелят Г., посредством която се изяснява, че по време на процесните събития пострадалият Г. е притежавал психични годности да възприема и възпроизвежда обстоятелства от значение за делото, с изключение на периода, покрит с амнезия, въпреки степента на алкохолно опиване, в която се е наМ.л. Съдът кредитира и заключението на техническата експертиза, видно от която на хартиен носител били снети съдържанието на телефонните разговори, проведени с оператор на телефон 112 от св. Г.а при подаване на сигнала за инцидента и от св. Г. – по време на престоя му в болничното заведение. При проведенният пред първата инстанция оглед на веществено доказателство, а именно компактдиск, се установява идентичност между снетото от вещото лице съдържание и възприетото при изслушване на аудиозаписите. Поради което настоящият въззивен състав кредитира експертното заключение и го използва при форм.не на изводите си относно фактите, които кореспондират с изнесените от свидетелите Г.а и Г. твърдения.

При това положение, щом събраните по делото доказателствени материали са обсъдени съгласно изискванията на чл. 305 ал. 3 НПК и не е допуснато превратното им тълкуване, вътрешното убеждение на първостепенния съд по фактите е правилно форм.но и не може да бъде променяно или замествано.

В обобщение на изложеното настоящият съдебен състав счете, че съвкупността от доказателства, събрани по делото, несъмнено установява авторството на подс. С. в извършване на инкриминираното деяние и механизмът на причиняване на телесната увреда, като от заключенията на СМЕ се установява медико-биологичната ѝ характеристика.

На базата на правилно възприетите фактически обстоятелства районният съд законосъобразно е заключил, че подсъдимият С. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението чл.129, ал.2, вр. ал.1 от НК. Несъмнено от обективна страна подсъдимият е причинил на св. С. Г., средна телесна повреда, изразяваща се в закрыта черепно-мозъчна травма, мозъчна контузия челно-теменно вляво, травматичен субарахноидален кръвоизлив в дясно теменно, което увреждане е реализирало медико-биологичния квалифициращ признак разстройство на здравето, временно опасно за живота.

Причиняването на нараняването е осъществено от подсъдимия С. чрез нанасяне на удари с юмрук в областта на лицето на С. Г. Г., вследствие на който съставомерният резултат е настъпил, като между извършените от подсъдимия действия и причиненият вредоносен резултат е налице пряка и непосредствена причинна връзка.

От субективна страна подсъдимият е действал умишлено, при форма на вината пряк

умисъл. Подсъдимият е съзнавал обективните условия на деянието, а именно общественотоопасния му характер - знаел е, че то е от естество да увреди здравето на пострадалия, и отражението му върху действителността /общественоопасните последици, изразяващи се във факта на конкретното причинено увреждане/, с което е изпълнен интелектуалния момент от умисъла. Налице е и волевият момент - подсъдимият е искал, пряко е целял настъпването на общественотоопасните последици от конкретен вид. Съдът на М., че деецът е действал с пряк умисъл, като във волеви аспект пряко е целял настъпването на причинената телесна повреда, като в тази връзка съобразява обективно механизма на деянието - нанасянето на удар с голяма сила, с юмрук и в уязвима област, които действия водят неизбежно до причиняване на конкретния вредоносен резултат, а оттук и сочи на желание за причиняването му.

Неоснователни и ненадлежащи основа в доказателствата по делото са твърденията на подсъдимия и защитника му, че деянието е извършено в условията на неизбежна отбрана. Доколкото липсват по делото факти и обстоятелства, че инициалният удар е бил този на пострадалият, не могат да бъдат споделени и доводите на защитата, че поведението на свидетелят Г. недвусмислено е представлявало реална заплаха за телесната неприкосновеност на подсъдимото лице, а съгласно чл. 12, ал. 1 НК не е общественотоопасно само това деяние, извършено при неизбежна отбрана, а именно, когато е извършено, за да се защити от непосредствено противоправно нападение личността на отбраняващия, чрез причиняване вреди на нападателя в рамките на необходимите предели. Според въззивния съд непосредствено противоправно нападение по смисъла на чл. 12 от НК безспорно не е било налице. От друга страна, дори да се приеме, че е налице такъв вид нападение, предвид сериозността на получените от пострадалият телесни увреждания, то причинените вреди безспорно биха били извън рамките на необходимите предели.

В заключение на изложеното, настоящият въззивен състав счита, че развитието на конкретната ситуация по никакъв начин не е могло да се възприеме като застрашаващо спрямо подсъдимия, за да предизвика като защитна реакция такова силно по интензивност насилие от негова страна. Поради това няма фактическа основа, за да се приеме, че подсъдимият е действал и при условията на мнима неизбежна отбрана или при грешка за действителните фактически обстоятелства.

Извършвайки цялостна служебна проверка на присъдата, съдът счете, че наложеното наказание на подсъдимият е несъответно и като такова следва да бъде ревизирано в санкционната му част.

Въззивният съд приема изводите на първата инстанция за наличието на смекчаващи отговорността обстоятелства, а именно чистото съдебно минало на подсъдимият, доброто му процесуално поведение, оказаното съдействие на органите на досъдебното производство, добрите характеристични данни съдържащи се в представените 2 броя характеристики на подсъдимия и препоръка за същия. Като отегчаващи обстоятелства от друга страна следва да се третират многобройните травматични увреждания на пострадалия и множеството нанесени удари в областта на главата и тялото на Г., както и факта, че след като пострадалият е паднал на земята, подсъдимият не е преустановил нападателните действия, а напротив продължил е със същият интензитет, въпреки че Г. е бил в безпомощно състояние. Поради това настоящият състав на М., че е обосновано е и заключението на първата инстанция, че комплексната преценка на същите не обуславява приложението на чл. 55 НК, а наказанието следва да се определи по реда на чл. 54, ал. 1 НК.

При така отчетения превес на смекчаващите обстоятелства, настоящият въззивен състав на М. обаче, че наложеното на подсъдимият С. наказание е завишено, поради което същото следва да бъде намалено на наказание „лишаване от свобода“ в размер на една година.

Така определеното по вид и размер наказание е съобразено както с личността на подсъдимия, така и с тежестта на извършеното от него престъпление. Основният принцип при определяне на справедливото наказание е то да бъде наложено с минималната тежест,

която е годна да реализира целите му по чл. 36, ал. 1 НК – да се поправи осъденият, за да спазва законите и добрите нрави; да му се въздейства предупредително и да му се отнеме възможността да върши други престъпления; да се въздейства възпитателно и предупредително върху другите членове на обществото. От първостепенен обществен интерес е наказанието да цели поправяне и превъзпитание на подсъдимия, форм.не на самоконтрол, овладяност и вътрешни задръжки, които да го възпират от извършване и на други престъпления в бъдеще. Същевременно генералната превенция не може и не бива да се противопоставя на индивидуалната превенция, защото положително въздействие върху обществото се постига само когато наказанието е стриктно съответно на конкретната обществена опасност и морална укоримост на конкретния деец и на конкретното деяние. На тази основа въззивният съд наМ., че в конкретната ситуация, в която е извършено престъплението, налагането на наказание лишаване от свобода за срок от 1 година е достатъчната по степен наказателна репресия за постигане на ефективна превенция.

Настоящият въззивен състав наМ., че районният съд правилно е решил и въпроса за прилагане на института на условното осъждане по отношение на подсъдимия, тъй като са налице предпоставките на чл. 66, ал. 1 НК за отлагане на изпълнението на така наложеното наказание лишаване от свобода.

Законосъобразно с оглед признаване на подсъдимия за виновен за извършено престъпление по чл. 129, ал. 2 вр. с ал. 1 от НК, районният съд е приел за доказан по основание, предявения от пострадалия от престъплението граждански иск, с който се претендира обезщетение за претърпени неимуществени реди от пострадалия Г.. При установената основателност на предявения иск, конкретният размер на обезщетението се присъжда след извършване на преценка на редица конкретни и обективно съществуващи обстоятелства, каквито в процесната хипотеза се явяват претърпените от пострадалото лице, в резултат от деянието, физически болки и страдания от травмата, както и продължителността на възстановителния период. Въззивната инстанция се съгласява и с размера на отсъденото обезщетение, като наМ., че сумата от 8 000 лева в достатъчна степен ще компенсира пострадалото лице. В тази връзка правилно е и отхвърлен иска до предявения му размер от 10 000 лева.

Правилно с оглед изхода на делото, на основание чл. 189, ал. 3 НПК подсъдимият е осъден от районния съд да заплати направените по делото разноски в размер на 455,30 лв. /четиристотин петдесет и пет лева и тридесет стотинки/, както и сумата от 1,500 лв. /хиляда и петстотин лева/ - разноски за адвокатско възнаграждение на упълномощения повереник.

По отношение на претендираните от повереника на частния обвинител и граждански ищец разноски за платен адвокатски хонорар пред въззивната инстанция, съдът прие, че същите следва да бъдат присъдени, доколкото за тяхното извършване са представени надлежни писмени доказателства, от които може да се направи извод за тяхното действително осъществяване.

При така установеното от фактическа и правна страна, след обобщаване на резултатите от извършената на основание чл. 314 НПК служебна проверка на атакувания акт, въззивната инстанция констатира основания за изменението му в посочените по-горе части, като в останалата част присъдата следва да бъде потвърдена като правилна - законосъобразна и обоснована, постановена в съответствие с изискванията на материалния закон и процесуалните правила.

Така мотивиран и на основание чл. 334, т. 3 вр. чл. 337, ал. 1, т.1 НПК, Софийски градски съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда № 165 от 03.04.2023 год., постановена по НОХД № 4247/2022 год., НО, 95-ти състав, с която подсъдимият К. К. С. е бил признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, като НАМАЛЯВА размера на наложеното наказание от ЕДНА ГОДИНА И ШЕСТ МЕСЕЦА „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА“ на ЕДНА ГОДИНА „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА“, като на основание чл. 66, ал.1 НК отлага изпълнението на наложеното наказание за изпитателен срок от ТРИ години, считано от момента на влизане в сила на присъдата.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата част

ОСЪЖДА на основание чл. 189, ал. 3 НПК подсъдимия К. К. С. да заплати на частния обвинител и граждански ищец С. Г. Г. направените разноси за адвокатски хонорар пред въззивната инстанция в размер на 1000 лв. /хиляда лева/.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____